

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Martie (Mărțișor)
nr. 3 (87 / 2024)

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

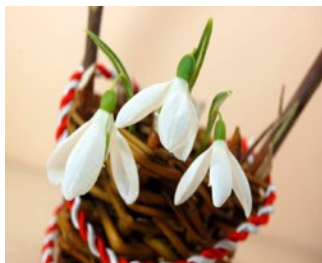
Primăvara este un nou început

Citiți în pagina 1

Să ne iubim preoții!

Citiți în pagina 4

Să înflorească inima!

Citiți în pagina 6

Sfinții 42 Mucenici
din Amoreea

Citiți în pagina 14

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

*D*rați enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiaș
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Primăvara este un nou început

Cu speranța unui nou început, îmi pregătesc creionul și o coală de hârtie, rugând pe Domnul Hristos să îmi dea puterea de a așterne câteva rânduri pentru cei care cu inima deschisă se pregătesc pentru un nou început și, în același timp, Îl rog să încălzească inimile tuturor celor care tânjesc după un strop din harul Duhului Sfânt, rătăcit printre slovele Călăuzei noastre.

Cu nespusă bucurie, privesc cum natura prinde viață, ajutată fiind de Creatorul care, atent la orice mic detaliu, nu lasă nimic la voia întâmplării. Tot ceea ce cu puțin timp în urmă era gri-cenușiu și monoton, acum capătă nuanță. Este Martie! Da, luna Martie cred că este cea mai frumoasă lună a anului, pentru că este primăvară, pentru că este un nou început. Privind cu speranță către acest nou început ar trebui să vedem (să simțim) cum Domnul Hristos preia „cârma corabiei” în viața noastră, iar noi să facem voia Lui. După o perioadă de „iarnă duhovnicească”, sufletele noastre lăncezite trebuie să se trezească repede din orice lenevire și, asemenea puișorilor în cuib, să aștepte cu ciocurile deschise „vitaminele duhovnicești” pe care, ca un părinte iubitor, El ni le aduce nouă, celor care vrem să ne „hrănim” cu fericire.

Deși la început de an ne-am propus să fim mai buni, mai înțelegători față de nevoile și suferințele aproapelui, foarte puțini pot spune „cu mâna pe inimă” că au și reușit în ceea ce și-au propus. Multe urări au fost spuse la un pahar de șampanie, în compania muzicii de petrecere sau, poate, sub perdeaua de artificii pe care autoritățile (încă) ni le oferă cu multă generozitate, dar departe de dorința sinceră de a aduce o schimbare și de a „înstitui” un nou început în viața proprie. Dragii mei, până la întruparea Domnului, generații și generații de oameni au rătăcit în căutarea adevărului, neînțelegând că menirea omului este să se „umanizeze” și să se îndepărteze de animalitate. În cartea sa, „Eseu despre luciditate”, scriitorul portughez José Saramago spunea: „Deși ne-am născut sănătoși, nici nu știm când am orbit”. Până la urmă, nu cred că „orbirea” este problema, ci negarea adevărului, amăgindu-ne cu impresia că suntem perfect sănătoși (spiritual). Așa cum în lipsa luminii totul este întuneric, tot așa acolo unde nu se sălășluiește binele există doar haos și confuzie. Cineva îmi spunea că la vârsta mea sunt prea credul în ceea ce privește existența Raiului; acesta comparând Raiul cu Ileana Cosânzeana din basmele mitologiei românești. Dragii mei, eu știu sigur că Raiul există, încă de aici de pe pământ, iar Domnul Hristos ne deschide „ușa”

și ne oferă „cardul de acces”! Domnul Hristos le spune ucenicilor: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine” (Ioan 14, 6). Și iarăși le spune: „Eu sunt ușa: de va intra cineva prin Mine, se va mântui; și va intra și va ieși și pășune va afla.” (Ioan 10, 9). Dar, pentru a înțelege că ușa Raiului nu poate fi deschisă decât urmând calea pe care Domnul ne-a arătat-o, este nevoie de un nou început, de o nouă primăvară a sufletului. Este necesar ca sufletul nostru să se bucure de razele harului de primăvară sau, mai bine spus, să ne rugăm (cu inima, nu cu mintea tulbure de alcool) ca anotimpul schimbării să ne „umanizeze” și astfel vom deveni o rază de lumină pentru toți cei din jurul nostru. Dacă îmi permiteți, această schimbare poate fi asemănată cu acea stare de „trezvie” sufletească care alungă „iarna cea grea a păcatelor” și ne (re)aduce căldura inimii, pentru că semnul prezenței Duhului Sfânt nu este prosperitatea materială, sănătatea trupească sau poziția socială, ci bucuria inimii. Persoana despre care vă spuneam nu crede că Raiul există cu adevărat, pentru că el nu se roagă niciodată cu adevărat. El atribuie toate realizările pe seama perspicacității și a abilităților sale, pe când eșecurile le consideră ca fiind (aproape întotdeauna) din vina semenilor săi sau a zodiei (pe care mi-o explică ca fiind capricioasă). Cred că rugăciunile sunt primite de Dumnezeu doar atunci când El știe că vrem să punem început bun, să părăsim omul cel vechi și să ne străduim să urmăm drumul pe care ni l-au lăsat sfinții apostoli. Și încă ceva: Dumnezeu nu ne dăruiește decât ceea ce ne este de folos. Așa și eu, cândva, în neștiință, m-am rugat pentru bani și putere, dar El m-a făcut slab și m-a smerit de multe ori. Tot așa mă rugam ca să-mi dea bogăție, crezând că odată cu banii vine și bucuria (la pachet). Nu mi-a dăruit (toți) banii pe care i-am cerut, în schimb a îndreptat calea Sa înaintea mea, tocmai pentru a-I înțelege voia. Îl rugam să-mi dăruiască „vrute și nevrute” ca să mă pot bucura de viață, dar El mi-a dăruit viață, ca să mă pot bucura de tot ceea ce mi-a dăruit; dovadă fiind că atunci când în spital fiind (la ultima operație), doctorii clătinau din cap când vedeau rezultatele analizelor de laborator și, deși ei ca oameni nu-mi dădeau multe speranțe pentru viitor, El mi-a dat un nou început. Mi-a dăruit o nouă primăvară. De aceea, (din punctul meu de vedere) primăvara reprezintă punctul de răscruce; doar trebuie să alegem drumul corect. Până la urmă, chiar dacă nu am primit toate câte I-am cerut, am primit tot ceea ce El a considerat că este mai bun pentru mine. De aceea acum, alături de voi, mă bucur de o nouă primăvară. Păi, dacă Dumnezeu a făcut atâta bine pentru mine, oare nu ar fi înțelept ca și eu să încerc să fac la fel pentru aproapele meu? Așa cum în cer Dumnezeu lucrează prin îngeri, tot așa pe pământ El lucrează prin noi. Și, pentru că tot am adus vorba de lucrarea Domnului și de îngeri, vă voi lăsa în compania unei scurte povestioare:

„Doi îngeri s-au oprit să-și petreacă noaptea în casa unei familii înstărite. Stăpânul

casei a refuzat să-i lase să înnopteze în camera de oaspeți. În schimb, le-a oferit o cămaruță în subsol. În timp ce își făceau paturile, îngerul cel bătrân a văzut o gaură în perete și a astupat-o imediat. Când îngerul cel tânăr l-a întrebat de ce, acesta i-a răspuns: «Lucrurile nu sunt întotdeauna ce par a fi».

În noaptea următoare, îngerii au ajuns să se odihnească în casa unui țăran ce locuia împreună cu soția lui.

După ce au împărțit cu ei puțina mâncare ce o aveau, i-au lăsat pe îngeri să doarmă în patul lor. Dimineața, îngerii i-au găsit pe țăran și pe soția lui plângând. Singura lor vacă, al cărei lapte era unicul lor venit, murise pe câmp. Nedumerit, îngerul cel tânăr l-a întrebat pe cel bătrân: cum se poate întâmpla un asemenea lucru? Prima familie avea tot și, totuși, ai ajutat-o, a spus el. A doua familie, deși avea atât de puțin, dar era în stare să împartă totul, tu i-ai lăsat vaca să moară?

«Lucrurile nu sunt întotdeauna ce par a fi», i-a răspuns îngerul cel bătrân. «Când am stat în subsol, am observat că în gaura din perete era depozitat aur. De vreme ce stăpânul era obsedat de lăcomie și era incapabil să-și împartă bogăția cu altcineva, Dumnezeu mi-a spus să astup zidul ca să nu o mai găsească. Noaptea trecută, când am dormit în patul familiei de țărani, îngerul morții a venit după soția țăranului. Eu, însă, i-am dat, cu îngăduința lui Dumnezeu, în schimb, vaca.»»

Dragii mei, așa cum în anotimpul de iarnă Pământul se îndepărtează de soare, tot așa lăcomia, zgârcenia și lipsa de empatie ne depărtează de aproapele nostru, fapt care Îl doare pe Dumnezeu, pentru că toți suntem copiii Lui. Să nu irosim și această primăvară, pentru că timpul pierdut nu se mai întoarce. Să punem început bun și să-L primim în inimă pe Domnul Hristos. Dacă știm că, „cardul de acces” care deschide ușa Raiului este Domnul Hristos, ne este de ajuns. Cu ce te poate ajuta omul sau ce poți face dacă Dumnezeu îți stă împotrivă? Așa cum am spus și altădată, Sfinții părinți ne învață că „a cădea” nu este păcat, atât timp cât te străduiești să te ridici. Anotimpurile se succed după o lege bine stabilită de Creatorul universului. Toate au un început și un sfârșit. Doar credința, îmbunătățirea duhovnicească continuă și speranța în mântuire nu se sfârșesc atât timp cât Dumnezeu ne dăruiește timp pentru aceasta.

Așadar, întrucât nimeni nu știe dacă primăvara viitoare o vom petrece împreună pe Pământ, să nu lăsăm în „nelucrare” această șansă pe care El prin pronia Sa ne-a dăruit-o în aceste zile. Să înmulțim milostenia, să iertăm din inimă celor care ne-au greșit și să ne rugăm Preasfintei Născătoare de Dumnezeu să ne ajute ca această primăvară să se transforme într-un nou început, ca să putem vedea Raiul din noi și să nădăjduim în Raiul cel de Sus. Amin.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Să ne iubim preoții!

Mă doare foarte tare când aud și văd oameni care, de atâtea secole încoace, vorbesc și se poartă urât față de preoții pe care ni i-a trimis Dumnezeu. Nu sunt deloc în măsură să scriu mai multe rânduri pe această temă, cu atât mai mult să vi le împărtășesc și tocmai de aceea m-am gândit să vă las câteva citate (unele poate puțin mai dure) ale unor Sfinți și persoane cu har, prin intermediul cărora să înțelegem mai bine rolul preoților, ispitele prin care trec aceștia și cum putem să fim mai înțelegători, mai iertători și mai iubitori față de ei:

„Preoții sunt aceia cărora li s-a încredințat zămislirea noastră cea duhovnicească; ei sunt aceia cărora li s-a dat să ne nască prin botez. Prin preoți ne îmbrăcăm în Hristos; prin preoți suntem îngropați împreună cu Fiul lui Dumnezeu; prin preoți ajungem mădularele fericitului cap al lui Hristos. Prin urmare, e drept ca preoții să fie pentru noi nu numai mai înfricoșători decât marii demnitari și decât împărații, dar mai cinstiți și mai iubiți chiar decât părinții. Părinții ne-au născut din sânge și din voința trupului; preoții însă ne sunt pricinuitoarii nașterii noastre din Dumnezeu, ai acelei fericite nașteri din nou, ai libertății celei adevărate și ai înfierii după har.”; „E ușor a cinsti un preot sfânt, dar încearcă și cinstește pe unul păcătos. Când cinstești pe unul sfânt, arăți clar că cinstești omul. Dar când cinstești un preot păcătos, arăți că cinstești harul lui Dumnezeu care este în el.”; „Preoția este plină de greutate și primejdii. Să înșir toate greutățile preoției înseamnă să măsoar marea.” - Sfântul Ioan Gură de Aur

„Nu vă cramponați de greșelile pe care le vedeți în cler. Clerul acela e dat de dumneavoastră, nu e venit din cer, are un tată și o mamă, fiecare preot și episcop.”

- Părintele Ioan Iovan

„Diavolul caută să-i năruiască pe episcopi și preoți, căci apoi îi este lesne să îi înșele pe toți ceilalți.” - Părintele Tadei

„Preoții poartă preoția lui Hristos; prin iertarea lor, Dumnezeu te iartă, prin graiul lor, Dumnezeu îți vorbește. Prin ei, Dumnezeu te cheamă, oricât ai fi de

păcătos.”; „Vă trebuie preoți mai buni? Nașteți-i! Nu mai stați cu gânduri ucigașe împotriva copiilor, că nu știți în calea cărui mare dar de la Dumnezeu te-ai găsit împotriva și ai să dai seama.” - Părintele Arsenie Boca

„Se cuvine ca atunci când ne aflăm în dureri să ne rugăm pentru înțelegerea bolii noastre, pentru suportarea cu răbdare și pentru izbăvirea de ea dacă așa este voia sfântă a lui Dumnezeu. Este bine, de asemenea, să cerem și altora să se roage pentru noi și în special preoților, pentru că mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului, așa cum putem citi în Epistola Sobornicească a Sfântului Apostol Iacob.” - Sfântul Ioan de Kronstadt

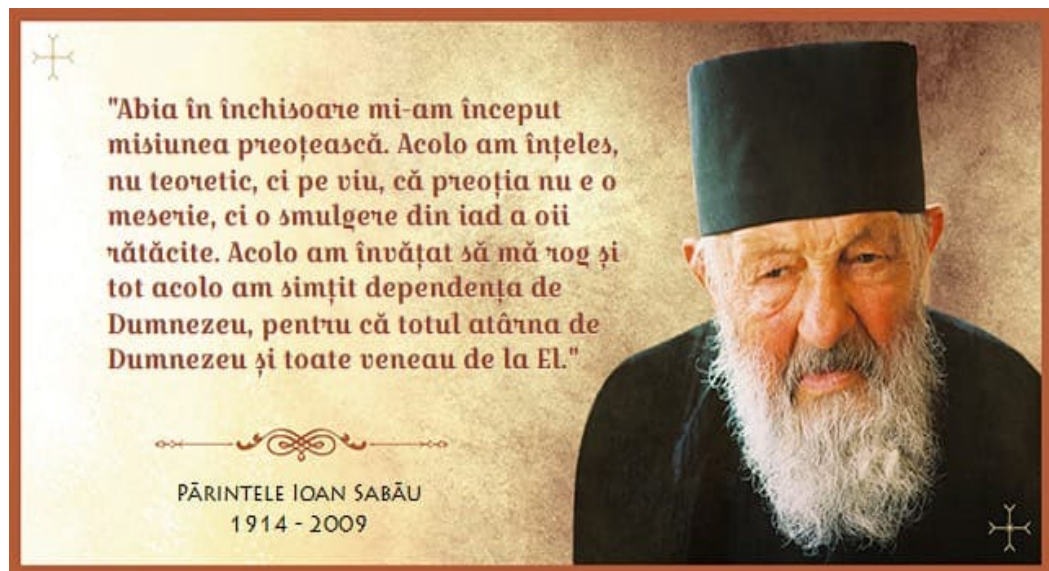
„Preoția este un mare dar făcut oamenilor de Dumnezeu.” - Părintele Epifanie Theodoropoulus

Așadar, cu ocazia lunii pentru viață și a începerii postului Învierii Domnului, îmi doresc din tot sufletul ca bunul Dumnezeu și Maica Domnului să ne ajute să căutăm să naștem și să creștem posibili preoți sau slujitori ai bisericii, educându-i în credința în Hristos, prin post, rugăciune, fapte bune și vorbe calde față de toți semenii, să ne iubim preoții din tot sufletul, să ne rugăm pentru mântuirea lor, pentru ca, prin slujirea lor, să se poată mântui și sufletele noastre! Amin.

Post binecuvântat tuturor!

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Fotografie realizată de Ioana Sanciu - Biserica „Sfântul Dumitru”, Siret

Să înflorească inima!

Drați frați și surori întru Hristos, iată că după o pauză îndelungată în care nu v-am mai împărtășit niciun cuvânt de folos, revin cu forțe proaspete. Cu mila Celui Preaînalt, am ajuns să pășim și în cel mai frumos anotimp, din punctul meu de vedere, dar și într-o nouă lună, cea a lui mărtișor, o lună în care natura reînvie din amorțire, lepădând cojocul cel friguros al babei iarna și îmbrăcând veșmântul colorat și viu al primăverii, anunțând parcă postul cel mare al Învierii Domnului Hristos.

Așa cum natura se pregătește și ghiocicii încep să scoată capul și să înflorească, iar toate animalele și natura înconjurătoare poartă pecetea iubirii Creatorului, la fel spune și titlul articolului, să învățăm sau să reînvățăm să ne deschidem inimile, sufletele și mai cu seamă ochii, pentru a vedea cât de mult ne iubește Dumnezeu și cât de milostiv este! Deși, atenție, noi nu le merităm deloc, din pricina patimilor și a handicapului nostru duhovnicesc de care suferim din ce în ce mai mult! Dar, asemenea naturii care se revigorează, putem și noi să lucrăm la înflorirea și revenirea din „moartea păcatelor” a inimii noastre și, precum udăm o plântuță sau un copăcel în fiecare zi să crească și să dea rod, tot așa putem să plantăm și să udăm „copacul inimii noastre” prin rugăciune, prin fapte bune și prin viață trăită cât mai aproape de Dumnezeu și de biserica Sa.

Așadar, cum natura simte căldura soarelui, tot așa și noi să simțim razele mângâietoare ale Soarelui Dreptății Hristos Dumnezeu, pentru ca, având căldură în noi, să o dăruim și altora, ca astfel să punem și noi o piatră de temelie la întărirea credinței noastre creștine și să ne apropiem de scopul nostru final, cel de desăvârșire, în care, acolo Sus fiind, să ne veselim de-a pururi!

O primăvară frumoasă, plină de bucurie și împliniri sufletești!

Gabriel Luca, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Adevărata certitudine a omului este legătura cu Dumnezeu

Pe om îl caracterizează întrebarea; ea l-a dus la reflexiune. Permanentă întrebare l-a mânat înainte și l-a făcut mai om. Niciodată mulțumit cu ceea ce știe și posedă, întotdeauna căutător în necunoscut, el a căzut în stări de neliniște; omul a trecut prin crize. Dacă întrebarea și căutarea continuă îi sunt caracteristice, nu mai puțin îi aparține certitudinea.

A fi permanent în criză înseamnă a te irosi, a coborî panta vieții. Criza este bună numai dacă aduce după sine o cucerire nouă, o luminare a ființei morale. Omul nu poate fi om rămânând ca o corabie fără cârmă, plutire fără țel și fără sens în apele neliniștite ale lumii. Omul aleargă pentru a câștiga certitudinea; în certitudine crește ca o floare scaldată în soare; se armonizează, capătă sevă și plinătate.

Certitudinea aparține firii omului; ea înseamnă echilibru și liniște, înseamnă putere. Există certitudini intelectuale și o singură certitudine morală. Ea se definește prin obiectul ei și prin condițiile pe care le cere. Adevărata certitudine a omului este legătura cu Dumnezeu. Credința în Dumnezeu este certitudinea prin excelență, certitudinea desăvârșită. În ea omul nu se mai clatină, nu se mai supune întâmplărilor; este stăpân pe sine.

Credința este o experiență interioară, adică o experiență trăită direct ca o lumină, nu gândită și nici închipuită.

Sursa: Ernest Bernea – „Îndemn la simplitate”, Editura Anastasia
www.doxologia.ro

Ce fel de căutare există?

Într-o zi de iarnă, au venit la mine vreo optzeci de oameni: de la studenți până la regizori. Plângeau și întrebau dacă pot studia Teologia. În lume, situația este ieșită din comun. Toți caută ceva, fără ca cei mai mulți să știe ce caută. Unii caută adevărul cu mandolina. Alții caută pe Hristos cu muzica cea nebună.

– Într-adevăr, Părinte, cât de mult caută lumea adevărul. Vin atâția oameni și stau în picioare așteptând ore întregi.

– Printre semnele vremurilor este și acesta: ca lumea să ceară ajutor de la mine, ticălosul. Nu văd nimic bun în mine și mă mir ce găsesc oamenii de aleargă la mine. Sunt un dovleac cu coajă de harbuz.

În zilele noastre, ei mănâncă dovleacul ca pe harbuz, pentru că are coajă de harbuz. Pornesc de la capătul lumii și nici nu sunt siguri dacă mă vor găsi sau nu. Mi-e scârbă și de mine, dar și de lume mă doare. Unde am ajuns! În ce hal a ajuns lumea! Prorocul Isaia spune că va veni vremea când oamenii vor găsi pe unul ce are haină și-i vor spune: Vino să te facem împărat [1]. Dumnezeu să se milostivească de noi!

Când citesc Psalmul 28, care este pentru cei ce se primejduiesc pe mare [2], spun: „Dumnezeul meu, și pământul, lumea toată, s-a făcut mai rău ca marea deoarece înecă lumea duhovnicește”. Și când vine lume deznădăjduită, le citesc psalmii 93

și 36: Dumnezeuul izbândirilor, Domnul Dumnezeuul izbândirilor cu îndrăzneală a grăit. Înălță-te, Cel ce judeci pământul, răsplătește răsplătirea celor mândri... Pe poporul Tău, Doamne, l-au împilat și moștenirea Ta au asuprit-o... Dar Domnul mi-a fost mie scăpare și Dumnezeuul meu ajutorul nădejzii mele. Acești psalmi aduc o mare mângâiere. Chiar și numai o singură privire de-ar arunca spre Cer, s-ar schimba lucrurile. Dar, vezi, astăzi oamenii nu se gândesc la Dumnezeu. De aceea nu afli legătură, nu te poți înțelege.

Neîncetat Îl rog pe Dumnezeu să ridice adevărați creștini și să le dea ani îndelungați, ca să ajute lumea. Să facem rugăciune ca Dumnezeu să lumineze și să iasă alții, oameni tineri, curați, să iasă macabei [3], pentru că cei de azi distrug lumea. Cei mai tineri se poate să nu aibă experiență, dar nu sunt falși, vicleni. Să rugăm pe Dumnezeu să lumineze nu numai pe oamenii din Biserică, ci și pe cei ce guvernează, să aibă frică de Dumnezeu, ca să poată spune ceva. Puțin, un cuvânt luminat de ar spune, și iată, se schimbă o situație. Dar dacă spun o neghiobie, pot ca întregul stat să-l mototolească. O hotărâre bună e o facere de bine pentru lume. O hotărâre rea este catastrofă. Nu mă refer numai la nefericirea materială de care suferă oamenii, la foamete. Nefericirea duhovnicească este mai mare. Rugăciunea va ajuta mult ca Hristos să-i lumineze întrucâtva. Hristos ia șurubelnița, o răsucire mică, o mișcare înapoi... și e în regulă, toate se reglează. Când Dumnezeu luminează pe unii oameni, atunci încet-încet răul se degradează singur. Pentru că răul se distruge singur pe sine, nu îl distruge Dumnezeu. În cele din urmă, lucrurile vor reveni la starea lor firească. Văd că mulți care au funcții înalte înțeleg, îi doare și se străduiesc. Mă bucur în mod deosebit de aceasta.

[1] Is. 3, 6.

[2] Sfântul Arsenie Capadocianul citea acest Psalm pentru cei ce se primejduiau pe mare.

[3] Supranumele „Macabeu” s-a dat lui Iuda, conducătorul răscoalei iudaice (166 î.Hr.), care a fost în timpul lui Antioh IV Epifanis, stăpânitorul împărăției seleucizilor. După cea mai probabilă părere, el ar însemna „cel ce a pisat cu ciocanul pe vrăjmași”. Același epitet s-a dat în continuare și urmașilor lui Iuda. Macabeii s-au distins prin luptele lor pentru credința strămoșească și libertatea politică (Vezi Vechiul Testament, I, II și III Macabei).

Sursa: Cuviosul Paisie Aghioritul – „Cu durere și dragoste pentru omul contemporan”, Editura Evanghelistos

Acum a făcut cunoștință cu Maica Domnului și are emoții

Săptămâna trecută, eram prin curtea schitului și, la un moment dat, intră în curte o mașină și parchează mai la vale de Biserică! Strig după Părintele care are ascultarea la Biserică și nu mă auzea. Am zis, hai să cobor eu să-i întâmpin.

Se dă jos o familie cu doi copii gemeni și soția însărcinată. Când le dau binețe, văd că soțul se uită la mine urât. Zic, poate asta este uitătura omului.

Îi invit în Bisericuță. Soția se închină cu pruncii, soțul aștepta în spate în Biserică.

Mă apropii de el și îi zic: să știți că Maica Domnului și Sfinții sunt cele mai calde și prietenoase ființe, dacă nu mă credeți, haideti și vă fac eu cunoștință cu ei, nu o să regretați!

Merge sfios către Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Poceaev! Se închină, o sărută, apoi trece pe la Sfinți, mai stângaci, dar a terminat turul. Se întoarce iar la Maica Domnului, se pune în genunchi și începe un plâns de acela în hohote.

Soția merge la el și îl întreabă ce a pățit, merg și eu și îi fac semn soției să îl lase și îi spun încet: Acum a făcut cunoștință cu Maica Domnului și are emoții.

A plâns ceva. În acest timp eu, soția dansului și pruncii am ieșit din Biserică. Soția mi-a spus că niciodată el nu s-a închinat și că o mai duce pe ea pe la Biserică, dar el nu se închină, o duce de gura ei.

A ieșit și soțul cu ochii roșii, umflați. Am mers vizavi de Biserică unde avem un arhondaric și acolo fiecare pelerin găsește un ceai, o cafea, un fursec, gratis.

Soțul nu a scos niciun cuvânt, doar la plicare a spus: Părinte, când pot să vin la spovedit?

Soția s-a uitat la el speriată, dar pe chipul ei se vedea pacea și fericirea!

Maica Domnului este minunată și face minuni cu oricine crede cu adevărat!

Autor: Ieromonah Ioan Danci

Sursa: www.marturieathonita.ro

Strofe pentru suflet

Tu ești cruce, eu sunt cruce

Tu ești crucea mea, femeie,
Și te duc cu drag mereu,
Mulțumindu-I pentru tine
Zi de zi lui Dumnezeu.

Tu ești crucea mea, femeie,
Și sunt tare bucuros
Să te duc pe drumul vieții
Din voința lui Hristos.

Tu ești crucea mea, femeie,
Și-s de-a dreptul onorat
Că din toți bărbații, Domnul
Tocmai mie mi te-a dat!

Eu sunt crucea ta, femeie,
Ce pe umăr ți s-a pus;
Am defecte și năravuri
Și nu sunt ușor de dus.

Sunt dezordonat din fire,
Bombănesc și-s mofturos,
Nu mai sunt ca la-nceputuri,
Când „făceam” pe Făt-Frumos.

Te țineam „în vremea-aceea”
În atenții și în flori;
Azi, cu tine lângă mine,
Uit de tine uneori!

A intervenit rutina,
Rar te văd ca la-nceput,
Rar mai fac acele gesturi
Ce la mine ți-au plăcut...

Știu că sunt „ca toți bărbații”,
Dar credeam că sunt divers...
Vezi?... În fața națiunii
Azi mă spovedesc în vers.

De-o istorie întreagă
Așa-i neamul bărbătesc:
Toți bărbații-s domni cu ele
Până când le cuceresc,

Iar pe urmă gingășia
Și-o agață într-un cui,
Făt-Frumos devine zmeul,
Zâna - menajera lui!

Da, iubita mea soție,
Recunosc că suntem hoți,
După Sfânta Cununie
Obosim deodată toți...

Cruce unul pentru altul,
Cruce tu și cruce eu,
Însă însoțirea noastră
Este de la Dumnezeu

Și-L rugăm să întetească
Veșnic focul dintre noi,
Să-Și reverse-n toată clipa
Harul Său în amândoi,

Căsnicia să ne fie
Un model de trai creștin,
Iar la încheierea vieții
Să ne mântuim, AMIN!

Autor: Preot Sorin Croitoru

Credința pentru copiii de toate vârstele

Necredinciosul

A fost odată, în vremuri deloc îndepărtate, într-un sătuc mic-mic, o familie de țărani care avea doi copii.

Tatăl nu credea în Dumnezeu și nu ezita să spună și altora ce simțea el în legătură cu religia și sărbătorile creștine, cum ar fi Crăciunul. Soția lui credea însă, și ea și-a crescut copiii astfel încât să aibă credință în Dumnezeu și în Iisus, în ciuda comentariilor lui negative, prin care se împotriva la orice.

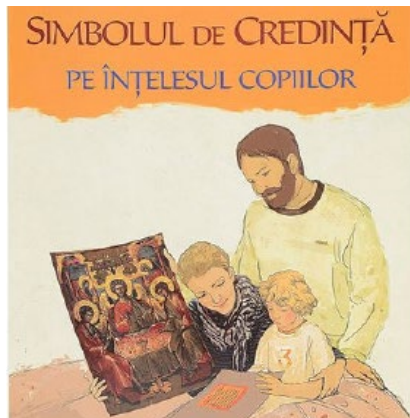
Într-un ajun al Crăciunului încărcat de zăpadă, soția și-a luat copiii la o slujbă creștină în satul în care locuiau. L-a invitat și pe el, dar a refuzat:

„Prostii, dacă ar exista într-adevăr Dumnezeu, iar Iisus ar fi fiul Său, de ce L-ar fi trimis El pe pământ cu chip de om? Dacă e atotputernic, de ce să se coboare El până la nivelul nostru? Nu pot să cred așa ceva, n-are nici un înțeles!”

Așa că ea și copiii au plecat, iar el a rămas acasă. N-a trecut mult și vântul a început să bată mai tare, viscolind zăpada. În timp ce bărbatul se uita afară pe fereastră, tot ce vedea era o furtună de zăpadă. S-a așezat să se odihnească înainte de a aprinde focul pentru a încălzi casa peste noapte. Și chiar atunci a auzit un zgomot puternic. Ceva a lovit fereastra. Când vântul s-a mai liniștit, el a mers afară să vadă ce anume a lovit fereastra. Pe câmpul de lângă casă a văzut un stol de găște sălbatice. Se părea că ele zburau spre țările calde pentru perioada de iarnă, când au fost prinse de viscol și nu au mai putut înainta. Își mișcau aripile și zburau în jurul terenului în cercuri mici, orbite și fără nici un scop. Câteva dintre ele se pare că s-au izbit de geam.

Țăranul, om cu inima caldă, iubitoare, s-a gândit că le-ar putea adăposti la ferma lui, de vreme ce nu puteau să mai zboare spre sud pe o astfel de vreme.

Așa că a mers până la fermă și a deschis larg ușile, apoi a așteptat, sperând că ele vor observa ferma deschisă și vor intra. Gâștele dădeau însă din aripi învârtindu-se fără niciun scop și se părea că nu au observat ferma și nici că și-au dat seama ce ar însemna aceasta pentru ele. Bărbatul a încercat să le atragă atenția, dar tot ce a reușit a fost doar să le sperie și ele s-au mutat mai departe. Țăranul a intrat în casă și a ieșit apoi cu o bucată de pâine, a rupt-o și a făcut o dâră de frimituri care să le conducă spre fermă. Dar ele tot nu au înțeles.

S-a dus în spatele lor și a încercat să le îndrepte spre fermă, dar ele s-au speriat și mai tare. S-au răspândit în toate direcțiile, numai spre fermă nu.

Nimic din ce a făcut nu le-a determinat pe găște să ajungă în locul unde le-ar fi fost cald și unde ar fi fost în siguranță.

„De ce nu mă urmează?! Nu pot să vadă că acesta este singurul loc unde ele ar putea supraviețui furtunii?”

Tot gândindu-se la asta și-a dat seama că ele pur și simplu nu vor urma un om.

„Doar dacă aș fi unul de-al lor aș putea să le salvez!”, a spus el tare.

Atunci i-a venit ideea. A intrat în fermă, a scos una din propriile lui găște și a purtat-o în brațele sale până a ajuns în spatele stolului de găște sălbatic. Apoi i-a dat drumul.

Gâsca lui a zburat printre celelalte direct spre fermă și, una câte una, celelalte găște au urmat-o spre acel loc sigur.

Bărbatul a rămas tăcut pentru un moment în timp ce cuvintele pe care le-a spus cu câteva minute mai devreme i-au revenit în minte:

„Doar dacă aș fi unul de-al lor, atunci le-aș putea salva!”

Apoi s-a gândit la ceea ce i-a spus soției mai devreme:

„De ce Dumnezeu s-ar fi smerit atât pe Sine ca să vină pe pământ și să trăiască în trup de om?”

Dintr-o dată, totul a avut sens. Aceasta e ceea ce a făcut Dumnezeu. Noi am fost precum găștele – orbi, pierduți, disperați. Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său ca să ne arate calea și să ne salveze.

„Aceasta este adevărata însemnătate a Crăciunului!”

Privirile i s-au luminat când a înțeles. În timp ce viscolul se potolea, sufletul lui a devenit liniștit contemplând acest minunat gând.

Ani de îndoială și necredință au dispărut precum furtuna trecătoare. A îngenunchiat în zăpadă și a rostit prima rugăciune din viața lui:

„Mulțumesc, Doamne, că ai luat chip de om și ai venit să mă scoți din furtună!”

Sursa: www.produșemanastiresti.ro

Sfinții 42 Mucenici din Amoreea

Sfinții 42 de Mucenici din Amoreea au fost conducători în armatele împăratului bizantin Teofil (829-842). Când musulmanii au asediat orașul Amoreea (în Galicia, Asia Mică), au luat în sclavie pe cei 42 de comandanți, împreună cu alți creștini. Comandanții au fost închiși în temniță timp de șapte ani, în vreme ce toți ceilalți creștini au fost fie vânduți ca sclavi, fie uciși. În timpul celor șapte ani de temniță, comandanții au fost sfătuiți de musulmani să îmbrățișeze credința islamică.

Când aceștia le-au grăit comandanților: „Mohamed este adevăratul proroc, iar nu Hristos”, comandanții au răspuns: „Dacă ați avea doi care se ceartă pentru un câmp, cum că este al lui, unul având mulți martori care adevăresc aceasta, iar celălalt niciunul, ce ați zice, că al cui este câmpul?”. La acest răspuns, șefii musulmani au zis: „Fără îndoială că al celui cu mulți martori.”. Atunci comandanții au mărturisit: „Drept ați răspuns. Așa este și cu Hristos și cu Mohamed al vostru. Hristos are mulți martori: Prorocii din vechime, Moise și Ioan Botezătorul, pe care și voi îl recunoașteți și care a dat mărturie pentru El. Mohamed însă nu are ca mărturisitor decât pe el însuși.”.

În urma acestor mărturisiri, musulmanii au grăit: „Credința noastră e mai bună decât cea creștină pentru că, vedeți și voi că Dumnezeu ne-a dat nouă izbândă asupra voastră, a creștinilor! Vedeți bine că cele mai bogate pământuri și împărății din lume sunt ale noastre și că ele sunt și mai numeroase și mai întinse ca ale voastre!”. Fără momente de așteptare, comandanții au zis: „Dacă așa ar fi, atunci idolatriile egipteană, babiloniană, elenistică, romană și închinarea la foc a persanilor ar fi adevăratele credințe, căci iată, odată, toate aceste neamuri au fost stăpânitoarele lumii! Este limpede pentru oricine că victoria, bogăția și puterea voastră nu dovedesc și adevărul credinței voastre. Noi știm că Dumnezeu uneori dă biruință creștinilor, iar alteori îngăduie să fie subjugați ca să-și vadă mai bine păcatele și să se curățească de ele prin pocăință și credință adevărată.”.

Prizonierii au rezistat la toate ofertele și la amenințările musulmanilor și, după multe chinuri, au fost uciși pentru că nu au lepădat credința în Hristos.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Sfântul Cuvios Benedict de Nursia

Sfântul Benedict s-a născut în anul 480, într-o provincie din Italia și a trecut la cele veșnice în ziua de 14 martie 543, în Mănăstirea Monte Casino, la vârsta de 63 de ani. Sfântul Cuvios Benedict de Nursia este considerat ocrotitorul școlărilor, al învățătorilor, al minerilor, al fierarilor și al muribunzilor, fiind chemat ca ajutor în boli dureroase. El este prăznuit de Biserica Ortodoxă pe 14 martie. Părinții săi l-au trimis la școlile din Roma, unde a studiat o vreme. În acel timp, cetatea trecea printr-o mare decădere morală. Tânărul a părăsit cetatea și pe colegii săi și s-a retras în munții Subiaco, unde a pustnicit vreme de trei ani. În acest loc, a fost găsit de monahul Roman, care l-a tuns în monahism, cu numele Benedict. La cererea obștii, el a fost numit stareț în Mănăstirea Vicovara. Sfântul Benedict din Nursia avea duhul înainte vederii, al vindecărilor, al scoaterii demonilor, al învierii morților; el se înfățișa unora la mari distanțe, pe față, iar altora le apărea în vis.

După o vreme, el a revenit în munții Subiaco, împreună cu ucenicii săi, printre care se aflau și fii de senatori (Maur și Placidiu). El a întemeiat douăsprezece mănăstiri, în care a așezat câte doisprezece monahi. În anul 529, Sfântul Benedict a înființat Mănăstirea Monte Casino, aflată și astăzi în Italia. În aceeași regiune, sora sa, Cuvioasa Scolastica, conducea o mănăstire de maici.

Sfântul Cuvios Benedict a întemeiat rânduiala monahală a benedictinilor, ordin care există și astăzi în Biserica Romano-Catolică. El a reorganizat monahismul apusean cenobitic și a compus reguli monahale, inspirat fiind de scrierile Sfântului Vasile cel Mare, ale Fericitului Augustin și ale Sfântului Ioan Casian. Regulile sale monahale, care sunt adevărate izvoare de spiritualitate, au transformat Europa, de-a lungul secolelor.

Cuviosul Benedict și-a profețit sfârșitul cu șase zile mai înainte de a muri. El și-a săpat mormântul, iar în a șasea zi a cerut să fie dus în biserică, unde s-a împărtășit și a dat binecuvântarea sa obștii.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Calendar creștin ortodox - Martie 2024

- 1 V Cuv. Mc. Evdochia; Cuv. Domnina; Sf. Mc. Antonina; Sf. Mc. Marcel și Anton
- 2 S Sf. Sfințit Mc. Teodot; Sf. Mc. Isihie și Nestor
- 3 D Sf. Mc. Eutropiu, Cleonic și Vasilise

Duminica a XXXIV-a după Rusalii (a Întoarcerii Fiului Risipitor); Ap. I Corinteni VI, 12-20; Ev. Luca XV, 11-32; glas 6, voscr. 6

- 4 L Cuv. Gherasim de la Iordan; Sf. Mc. Pavel și Iuliana, sora lui
- 5 M Sf. Mc. Conon din Isauria; Sf. Mc. Conon Grădinarul, Sf. Mc. Iraida
- 6 M Sf. 42 de Mc. din Amoreea; Sf. Mc. Eufrosin
- 7 J Sf. Mc. Episcopi din Cherson: Vasilevs, Evghenie, Capiton, Eterie, Agatodor și Elpidie
Sf. Sfințit Mc. Efrem, episcopul Tomisului
- 8 V Cuv. Teofilact Mărt., Ep. Nicomidiei; Sf. Ier. Pavel Mărt.; Sf. Mc. Dometie
- 9 S †) Sf. 40 de Mc. din Sevastia; Sf. Mc. Urpasian (*Moșii de iarnă - Pomenirea morților*)
- 10 D Sf. Mc. Codrat, Ciprian și Dionisie

Duminica lăsatului sec de carne (a Înfricoșătoarei Judecăți); Ap. I Corinteni VIII, 8-13; IX, 1-2; Ev. Matei XXV, 31-46; glas 7, voscr. 7

- 11 L Sf. Sofronie, Patr. Ierusalimului; Sf. Mc. Trofin și Talu
- 12 M Cuv. Teofan Mărt.; Sf. Grigorie Dialogul, Ep. Romei; Sf. Simeon Noul Teolog
- 13 M Aducerea moaștelor Sf. Nichifor, Patr. Constantinopolului
- 14 J Cuv. Benedict din Nursia; Sf. Mc. Alexandru din Pidna
- 15 V Sf. Mc. Agapie, Plisie și Tirmolau
- 16 S Sf. Mc. Sabin Egipteanul, Papa și Roman, Cuv. Anin
- 17 D Cuv. Alexie, omul lui Dumnezeu; Sf. Mc. Marin

Duminica Izgonirii lui Adam din Rai (a lăsatului sec de brânză) - Ap. Romani XIII, 11-14; XIV, 1-4; Ev. Matei VI, 14-21 glas 8, voscr. 8

- 18 L Sf. Chiril, Arhiep. Ierusalimului; Sf. Mc. Trofim și Evcarpion
- 19 M Sf. Mc. Hrisant, Daria și Ilaria
- 20 M Cuv. Mc. uciși în M-rea Sf. Sava cel Sfințit; Sf. Ier. Nichita Mărturisitorul
- 21 J Sf. Ier. Iacob Mărt.; Sf. Ier. Toma; Cuv. Serapion
- 22 V Sf. Cuv. Mc. Vasile, pr. din Ancira; Sf. Drosida, fiica împăratului Traian
- 23 S Sf. Cuv. Mc. Nicon și cei 199 ucenici ai lui (*Sămbăta Sf. Teodor Tiron - Pomenirea morților*)
- 24 D Cuv. Zaharia; Sf. Ier. Artemon (*Înainteprăznuirea Bunei Vestiri*)

Duminica a I-a din Post (a Ortodoxiei); Ap. Evrei XI, 24-26; 32-40; Ev. Ioan I, 43-51; glas 1, voscr. 9

- 25 L (†) **Buna Vestire (Blagoveștenia) (Dezlegare la pește)**
- 26 M Soborul Arhanghelului Gavriil; **Sf. Mc. Montanus pr. și soția sa, Maxima, Sf. 26 de Mucenici din Goția/Dacia (Odovania praznicului Bunei Vestiri)**
- 27 M Sf. Mc. Matroana din Tesalonic; Sf. Prooroc Anania; Sf. Mc. Filet, Lidia și fiii lor
- 28 J Cuv. Ilarion cel Nou; Cuv. Ștefan, făcătorul de minuni
- 29 V Cuv. Mc. Marcu, Ep. Aretuselor; Sf. Mc. Chiril diaconul
- 30 S Cuv. Ioan Scărarul; Sf. Prooroc Ioad; Sf. Evula
- 31 D Sf. Mc. Ipatie, Ep. Gangrei; Sf. Acachie Mărt., Ep. Melitinei; Sf. Mc. Veniamin diaconul

Duminica a II-a din Post (a Sf. Grigorie Palama; Vindecarea Slăbănogului din Capernaum); Ap. Evrei I, 10-14; II, 1-3; VII, 26-28; VIII, 1-2; Ev. Marcu II, 1-12; Ioan X, 9-16; glas 2, voscr. 10

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Primăvara este un nou început	1
Să ne iubim preoții!	4
Să înflorească inima!	6
Adevărata certitudine a omului este legătura cu Dumnezeu	7
Ce fel de căutare există?	8
Acum a făcut cunoștință cu Maica Domnului și are emoții	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfinții 42 Mucenici din Amoreea	14
Sfântul Cuvios Benedict de Nursia	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliucinicov

Gabriel Luca

Irina Ștefania Vaida

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424